

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπερ κα. α Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΑΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτὰ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστέλ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Διὰ μεταβάλλουσαι διευθύν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρέπει νὰ ὑπανδρεύωνται αἱ πτωχαί; Β'. — Ἡ δραπέτις (κατὰ τὸ Γαλι-
λικόν, ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου) — Ἡ προμηθευτικὴ ἀμαρτία. Σελίδες
ἐκ τοῦ ἀπολοθεθέντος Παραδείου τοῦ Μιλτωνος. — Ἡ Ἡλέκτρα. — Γυναικεία
κεῖα κίνησις. — Συζυγικὴ στοργή (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλλη). — Ἀπὸ τὰς
Ἄλπει (ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλή). — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. —
Ἐἰδοποιήσεις. — Ἐν ὠραῖον ὄνειρον (ἐπιφυλλίς ὑπὸ δος Μαρίας Φιλιππίδου).

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΑΝΔΡΕΥΩΝΤΑΙ ΑΙ ΠΤΩΧΑΙ;

Β'.

Ἄλλὰ ποῖσι εἶναι αἱ πτωχαί καὶ οἱ πτωχοί, ἐρωτῶμεν
τὴν κυρίαν, ἢ ὅποισι ἐδημιούργητε τὸ ζήτημα τῆς ἀγαμίας
των μὲ τὴν ἐλαφρότητα συνειδήσεως. Ἡ πτωχεία εἶναι
κῆτι τόσοσιν σχετικὸν μὲ τὰς ἀνάγκας ἐκάστου καὶ μὲ τὴν
κοινωνικὴν θέσιν του καὶ μὲ τὴν ἀνατροφὴν του καὶ μὲ τὴν
ἀτομικὴν ἀξίαν του, ὥστε ἐὰν ἔπρεπε τις νὰ χωρίσῃ τοὺς
πτωχοὺς καὶ τὰς πτωχάς, εἰς ἃς πρέπει νὰ ἀπαγορευθῇ ὁ
γάμος, φοβῶμαι ὅτι τὰ ἐννεὰ δέκατα τοῦ πληθυσμοῦ τῶν
ἑλληνικῶν πόλεων θὰ ἀπεκλείοντο τοῦ μυστηρίου, ὑπὲρ τοῦ
ὁποίου ὁ Χριστὸς ἔκμαε τὸ πρῶτόν του θαῦμα ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἦμπορεῖ νὰ εἶναι τις πτωχὸς καὶ μὲ περιουσίαν ἑκατὸν
χιλ. δρ. καὶ νὰ εἶναι πλούσιος μόνον μὲ τὰς δύο του χεῖρας,
ὅταν αὐταὶ εἶναι ἠτκημένοι καὶ ἐπιτήδεια εἰς ἐργασίαν. Ἦμ-
πορεῖ νὰ στερεῖται καὶ νὰ πάσχη καὶ νὰ εἶναι δυστυχῆς καὶ
νὰ κἀμνη χρεὴ ὁ ἔγων εἰσόδημα χιλίων δρ. καὶ ὦν ὑποχρεω-
μένος ἕνεκα τῆς κοινωνικῆς του θέσεως καὶ τῶν συνηθειῶν του
νὰ δαπανᾷ διπλάσιον ποσὸν καὶ νὰ εἶναι πλούσιος ὁ ἐκ τῆς
καθημερινῆς μόνον ἐργασίας του κερδίζων ὅσα τοῦ ἀναγκαίου
διὰ τὴν ζωὴν. Ἀπεδείχθη μάλιστα δι' οἰκονομολογικῶν στα-
τιστικῶν, ὅτι πολλοὶ περισσότεροὶ πλούσιοι γίνονται πτωχοὶ
καὶ σπεύρου τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν γύρω των,
παρὰ πτωχοὶ οἱ ὅποιοι μένουσιν τοιοῦτοι μέχρι τέλους τῆς
ζωῆς των.

Ἀποδείξεις τῆς ἀληθείας αὐτῆς εἶναι ὅτι ἡ ἀγαμία ἐπιπο-
λάζει ἀκριβῶς εἰς τὰς τάξεις, αἱ ὅποισι θεωροῦνται μᾶλλον
εὐποροί, παρὰ εἰς τὰς θεωρουμένους πτωχάς. Ἄλλὰ καὶ ἂν τὰ
πράγματα δὲν εἶχαν οὕτω καὶ ἦτο δυνατὴ ἡ ἐξακρίβωσις τῶν
καθαρῶς πτωχῶν, ἐπειδὴ ἡ ἐκτὸς τοῦ γάμου ζωὴ εἶναι παρὰ
φύσιν ζωὴ, διὰ τοῦτο ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἡ προβλεπτικὴ καὶ τοῦς
πτωχοὺς συμπονοῦσα κυρία ἐκδιώκει τὸν ἰσρέα καὶ τὰ στέ-
φανα τοῦ γάμου, θὰ εἰσέρχεται αὐτόκλητος ὁ ἐλεύθερος ἔρωσ,
καὶ θὰ ἐνώνη τὰς καρδίας, καὶ θὰ δημιουργῇ μίαν κκτάστα-
σιν ἔκνομον, ἀνώμαλον, τῆς ὁποίας φυσικὸν ἐπακολούθημα
εἶναι ὀλίγον ὄνειδος, ριπτόμενον εἰς ἓνα ἔντιμον ὄνομα καὶ
μίαν εὐγενῆ πολλάκις ὑπαρξίν, καὶ ὀλίγη ἀτιμία καὶ ὀλίγη
ἀπανθρωπία καὶ σκληρότης, ἣν θᾶπτον ἢ βράδιον ἐπισφραγίζει
ἡ προδοσία καὶ ἡ ἐγκατάλειψις.

Καὶ καὶ μὲν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δὲν δημιουργοῦνται
νέαι φωλεαί, ἀλλ' οὔτε νέαι ὑπάρξεις βρύνουσι τὴν ζωὴν τῆς
γυναικὸς καὶ ἀπασχολοῦν τὰς χεῖράς της ἀπὸ τῆς ἐργασίας
καὶ σκοτιζοῦν τὴν διάνοιάν της ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς καθημε-
ρινῆς ὑπάρξεως· ἀλλ' ἀντὶ φωλεῶν, ἔστω καὶ ἐκτεθειμένων εἰς
τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, συνοικίζονται μεγάλοι οἰκοὶ φιλανθρω-
πίας καὶ ἐλέους ἀπὸ μικρὰς ὑπάρξεις, αἱ ὅποισι γεννῶνται
χωρὶς ὄνομα καὶ χωρὶς τιμὴν, αἱ ὅποισι δὲν δοκιμάζουσι ποτὲ
τὴν γλυκύτητα τοῦ μητρικοῦ φιλήματος καὶ τὸ θᾶλπος τῆς
μητρικῆς ἀγάλης καὶ αἱ ὅποισι εἰς μίαν μακρὰν καὶ ὀλόκλη-
ρον ζωὴν πληρῶνουν διὰ τῶν βασιάνων των, πολλάκις δὲ καὶ
διὰ τῆς ζωῆς των αὐτῆς, τὴν πρὸς τὸν γάμον ἀπέχθειαν τῶν
γονέων.

Ἡ ἀντεπιστέλλουσα λέγει ὅτι ἐξ ἰδίης πείρας ἀποφαίνεται
περὶ τοῦ κακοῦ τοῦ προκύπτοντος ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς γάμους,
καὶ δι' αὐτὸ ὑπὲρ πᾶσιν ἄλλων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς συμ-
βουλεύσῃ νὰ μὴ συντελοῦμεν εἰς ἓν τόσοσιν μέγα κακόν.

Τὴν εὐχαριστοῦμεν. Ἄλλ' ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ πιστεύω-

μεν ότι ἀληθῶς ἐξ ἰδίᾳς πείρας ὁμιλεῖ. Γυνὴ τῆς μορφώσεώς της δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ εἰξεύρη νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὸν μέγαν νόμον τῆς ἐργασίας, δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ ὠδήγη ἀσφαλῶς τὸν σύντροφον τῆς ζωῆς της εἰς αὐτόν. Μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς ἢ ἐργασίας ἀποδίνει ἀδύνατος καὶ ἀνέφικτος. Ἄλλὰ καὶ τότε σπανίως συμβαίνει νὰ ἐγκαταλειφθῇ ὁ πτωχὸς παρ' ἀνθρώπων καὶ παρὰ Θεοῦ εἰς τὴν τύχην του. Ἐκεῖνος ὅστις μεριμνᾷ διὰ τὴν ὅλην ἀρμονίαν τῆς δημιουργίας καὶ ὁ ὅποιος καὶ εἰς τὸν μήριμνα ἀκόμη δὲν ἠρήθη τὴν μεριμνάν του, δὲν ἀφίνει τὰ ἀβῶα πλάσματά του ἔρμαια τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς συμφορᾶς.

Εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον ὑπάρχουν στιγμαὶ δυστυχίας, ὡς ὑπάρχουν τρικυμῖαι εἰς τὰς θαλάσσας καὶ καταιγίδες εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἄλλὰ τῶν δυστυχιῶν αὐτῶν δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένοι οὔτε οἱ πλούσιοι, οὔτε οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς. Πολὺ συχνὰ μάλιστα ὑπὸ τὰ μαρμαρότευκτα μέγαρα καὶ παρὰ τὰ χρυσοῦ ἐμπετάσματα τὸ φάσμα τῆς συμφορᾶς ὑπὸ τὰς ποικίλας καὶ φρικαῶδεις αὐτοῦ μορφᾶς εἶναι ἀπαιτιώτερον τοῦ φάσματος τῆς πείνης.

Ἄλλ' ἔλα αὐτὰ παρέρχονται ἐπὶ τέλους, ὡς κοπάζουν αἱ τρικυμῖαι καὶ διασκεδάζονται. αἱ καταιγίδες μετὰ τὴν ἐκρηξίν τῶν κεραυνῶν. Ὅλα αὐτὰ λησμονοῦνται ὅταν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ τιμὴ βασιλεύη εἰς τὸν οἶκον καὶ ὅταν ἡ πίστις πρὸς μίαν ὑπερτάτην δύναμιν δὲν ἀφίνει ποτὲ νὰ λείψῃ ἢ ἐλπίς, ἡ μεγάλη αὐτὴ τῆς ζωῆς παρηγόριος καὶ ἐνισχύτρια.

Η ΔΡΑΠΕΤΙΣ

Ἐγνώρισα τὴν κόρην διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ἐξοχίαν. Ἐκεῖ ἐμνηστεύθημεν. Μετὰ τὴν μνηστείαν ἐφιλοξενούμενη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὸ ἐξοχικὸν μέγαρόν της, τὸ ὅποιον εὕρισκτο μεταξὺ ἐνὸς μεγάλου δάσους καὶ μιᾶς μεγάλης λίμνης.

Αἱ ὥραι τῶν πρῶτων ἡμερῶν διήρχοντο μακρὰ, μονότονοι, μέχρις οὗ μίαν πρωίαν ἡ κόρη εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, φέρουσα εἰς τὴν ἀγάλην της μίαν μεγάλην δέσμην ῥόδων, τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου εἶχε συλλέξει. Ἦτο δέκα ἕξ ἑτών. Μοῦ εἶχε φανῆ ἕως τότε ἰσχνή, ἀσημάτιστος, μετὰ τὸ πρόσωπόν της τὸ μακρουλὸν καὶ τὰ μαλλιά της τὰ ἀνυπότακτα. Τότε μόνον, τὴν πρωίαν ἐκείνην τῶν ῥόδων, παρετήρησα τὸν ἀρμονικὸν κυματισμὸν τῶν ὤμων της, τὴν νευρικὴν φρικίαν τῶν κινήσεων της καὶ τὰ μαῦρα καὶ γελαστὰ μάτια της. Ἐπροχώρησε πρὸς με τολμηρὰ, θαρραλέα, ὡς τὰ ἄνθη ἐκείνα νὰ τὴν εἶχαν ποτίσει τὴν μέθην τῶν ἀρωμάτων των. Χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν ἔφερε πρὸς τὸ πρόσωπόν μου τὴν ἀνθίνην ἐκείνην δέσμην, ἥτις ἐφαίνετο ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τὰς σάρκας της, τὸσον τῆς ὁμοιάζε τὸ χρῶμα, ἢ ἀνθηρότης, τὸ βελουδίνον τῆς ἐπαφῆς.

Ἐμέθυσα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῶν ἀψύχων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐμφύχου ἄνθους. Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ δρόσος τῶν πετάλων των ἦσαν τὰ δάκρυά μου τοῦ μέλλοντος, τὰ ὅποια ἐπιπταν ἤδη ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εἰδοποιούντά με ὅτι πλησίον τῆς νέας κόρης δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐλπίσω εὐτυχίαν ἀνευ δακρύων. Χωρὶς ὅμως νὰ σκερθῶ περισσότερο, τὴν ἔσειρα πλησίον καὶ διὰ μέσου τοῦ μεθυστικοῦ κρώματος τῶν ῥόδων τῆς ἔδωκα τὸ πρῶτον φίλημα.

Ἡ δευτέρα συνάντησίς μας ἦτο εἰς τὸ Aix-en-Provence, εἰς τὴν ὑπερήφανον καὶ μελαγχολικὴν πόλιν, τὴν βυθισμένην εἰς τὴν σιωπὴν τῶν παραδόσεων της, τὴν μόλις διακοπτομένην ἀπὸ τὴν νεανικὴν τρέλλαν τῶν μεθυσμένων φοιτητῶν. Αἱ καλλιτέραι ἡμέραι ἴσως τῆς ζωῆς μου εἶναι ἐκεῖναι τὰς ὁποίας διήλθον ἐκεῖ. Ἡμεθα ἠροχθωνισμένοι, ἡ τύχη μᾶς προσμεδίκα καὶ ἡ ἀμέριμος νεῦνις ἤρχιζε νὰ γίνεταί ἡ σύντροφος, ἢ μέλλουσα νὰ με ἀκολουθήσῃ εἰς τὰς δυσκολίας τῆς ζωῆς.

Ποτὲ, ὦ! καὶ ὅταν ἀκόμη κάθε ἐλπίς καὶ κάθε εὐτυχία θὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν καρδίαν μου, ποτὲ δὲν θὰ ἐνθυμηθῶ χωρὶς χαρὰν ὑπερτέραν ὅλων τῶν δυστυχιῶν, μίαν ἀνοιξιᾶτικὴν ἄνοδον εἰς τὴν μεγάλην σκάλαν τῆς οἰκίας τὴν ἀτελείωτον καὶ σιωπηλὴν. Ἀπὸ τὸ τέταρτον πᾶνωμα σκυμμένη ἀπὸ τὰ κάγκελα με ἐκύτταζε ἐκρατοῦσε ῥόδα πάλιν ἑστὰ χεῖρα της, ῥόδα τὰ ὅποια ἐκεῖ ἐπάνω, τὸσον ὑψηλὰ ἐραίνοντο ὡς μικροὶ ἀστέρες ἐκ σαρκός, ἀστέρες ζανθοί, ἀνοικτοὶ ὀφθαλμοὶ ὠροῦ φωτός καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ νέα κόρη ἦτο ἡ ἀληθινὴ βασίλισσα αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ, ἢ βασίλισσα ἢ ὁποία ἐκράτει ἑστὰ χεῖρα της ἕνα ῥοδόχρουν γαλαξίν. Κατ' ἀρχὰς ἤρχισα νὰ γρέχω διὰ νὰ τὴν συναντήσω τὸ ταχύτερον.

Ἐφραντάσθη ὅτι ὁ ἀνεγεννᾶτο εἰς τὴν ψυχὴν μου ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν προγόνων μου, ὅτε ἀνέβαινον εἰς τὰ ὄχυράμακα, ἢ ὅτε γυμνόποδες ἔτρεχον πρὸς τὸν βωμὸν τῶν θαυμάτων, διὰ νὰ ἀσπασθῶσι τὴν ἐσθῆτα τῆς εἰς τὸ ὕψος τοῦ βράχου Παναγίας. Ἄλλὰ ἀβρὰ θωπεῖα εἰς τὰ μαλλιά μου, δροσερὰ πνοὴ εἰς τὰ πυρετώδη χεῖρά μου, κατέπαυταν τὴν ὀμνί μου τῆς κατακτῆσεως. Ἐκεῖ ἐπάνω ἐμαδοῦσε τὰ ῥόδα της προλαμβάνουσα τὸν ἐρχομὸν μου καὶ στέλλουσα αὐτὰ εἰς συνάντησιν τοῦ ἔρωτός μου. Ἦτο βροχὴ σιγαλὴ, θωπευτικὴ, μωρισμένη.

Ἐβλεπα τὰ φύλλα αὐτὰ τῶν ῥόδων νὰ κινῶνται ὡς μικροσκοπικὰ πλοιάρια, νὰ κατέρχωνται κατ' εὐθείαν ὡς μικρὰ πουλάκια καὶ νὰ περιτριγυρίζουν τὴν κεφαλὴν μου ὡς ἔντομα. Καὶ τὸ ἄρωμά των με ἐμέθυε Ἄ! διατὶ δὲν διήρκεσεν ἡ ἄνοδος αὐτὴ τῆς μεγάλης σκάλας ὅλην μου τὴν ζωὴν . . .

Ὅταν ἔφθασα πλησίον της, δὲν ἐκράτει πλέον εἰς τὰ χεῖρα της παρὰ τοὺς πρασίνοὺς κλάδους, ὅλα τὰ φύλλα τῶν ῥόδων τὰ εἶχε ρίψει πρὸς συνάντησίν μου καὶ ἤλουν γεμάτος εἰς τὰ μαλλιά, εἰς τὰ ἐνδύματα, παντοῦ εἶχα φύλλα ῥόδων καὶ ἤμουν ὁ Ἰππότης τῶν Ῥόδων, ὁ ὅποιος ἐγονηπέτει ἐμπρὸς εἰς τὴν Πυργοδέσποιναν.

Ἄ! Ἡ εὐτυχία εἶνε βραχυτέρα καὶ ἀπὸ τὴν βραχυτέραν ἀνοίξιν. Ἡ συμφορὰ ἐπέπεσε καὶ εἰς τὰς δύο οἰκογενεῖς μας μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν περιουσιῶν μας αἱ καρδίαι ἐμαρῶνθησαν, αἱ τύχαι ἐχωρίσθησαν. Ἐπέστρεψε τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνος, διότι ἐφευγεν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην διὰ πικρῶς ἐπήγαγε μετὰ τοὺς ἰδικούς της εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὴν χώραν τῆς ἐνεργείας.

Ἡμεθα εἰς τὴν Μπασαλίαν. Τὸ ἀτμόπλοιο ἀνευ ἀναβολῆς θὰ ἐφευγεν. Ἡμεθα μᾶζι τοὺς ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ μου δὲν ἔβλεπον παρὰ ἐκείνην, ἡ καρδίαι μου δὲν ἠσθάνετο παρὰ ἐκείνην. Μοῦ ἐφάνη ἀφηρημένη καὶ σκεπτομένη τοὺς νέους τόπους, ὅπου θὰ ἔζη. Δὲν ἦτο πλέον πλησίον μου. Ἄ! ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι μένουν, κλαίουν, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι φεύγουν καὶ ἀνφάνωνται κάπως λυπημένοι, πάντοτε ἢ ἀλλαγὴ θὰ τοὺς κάμῃ νὰ λησμονήσουν. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι μέ-

νον δὲν λησμονοῦν ποτέ. Ταχέως ἐνόησα ὅτι με ἀπέφευγε μὴ θέλουσα νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς συγγενεὺς καὶ φίλους, οἱ ὅποιοι ἤλθον νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσουν. Ὅποιαν μελαγχολίαν ἠσθάνθη ὅταν τὴν ἔβλεπα νὰ κάμῃ σχήματα μελετημένα καὶ νὰ λέγῃ λέξεις ἐπιπολαίους! Ἦτο πολὺ μακρὰν μου ἤδη ἡ νεῦνις τῶν ῥόδων ἀνῆκεν εἰς τὸ μέλλον της.

Ὁ συριγμὸς τῆς ἀναχωρήσεως ἦτο πολὺ πένθιμος, ἀφρησα τὸ ἀτμόπλοιο καὶ ἤλθον εἰς τὴν παραλίαν ἐκεῖ ἔμεινα ἀκουμπισμένοι ἐπάνω εἰς σάκκους ἐμπορευμάτων διὰ νὰ τῆς στείλω τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν. Τὴν ἀγαποῦσα τὸσον πολὺ βεβαίως, διότι ἦτο κατὰ νέον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἢ ἀποσκήρτησις ἀπὸ ἐμέ, ἢ ἀνάκτησις τῆς τὸσον σκληρᾶς καὶ τὸσον ἀγαπητῆς ἐλευθερίας. Αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν ἠσθάνομην οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τὴν λύπην μου. Διὰ μέσου τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν συριγμάτων ἢ πλωτῆ νῆσος ἤρχισε νὰ κινῆται ἐφευγε πρὸς ἀγνώστους ἀκτᾶς, μακρὰν ἀπὸ τὴν πατρίδα ὅπου θὰ ἔμεινα μόνος, κατὰμονος διὰ παντός χωρὶς σύντροφον. Οἱ λυγμοὶ ἐσφιγγον τὸν λάρυγγά μου, τὰ δάκρυα ἔτρεχον ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἡ καρδίαι μου δὲν ἐκτύπα πλέον, ἐσκεπτόμην ν' ἀποθάνω! Ἄλλ' ἐνόμισα ὅτι διέκρινα εἰς τὴν ἄεραν τοῦ πελάγου τὴν νεανικόρην, τὴν ὁποίαν τὸσον ἠγάπησα, νὰ γένη καὶ νὰ κινῆ, ἀντὶ μανδύλιου, ἀνθὴ ἀπὸ σάρκα, ἀνθὴ τῆς αὐγῆς, τὰ τελευταῖα ῥόδα τῆς Γαλλίας!

(Ἐκ τῶν τοῦ Jules Bois)

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ

Η ΠΡΟΜΗΤΟΡΙΚΗ ΑΜΑΡΤΙΑ

Τί ἤκουσα; Ἡ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις ἐκφερομένη ἀπὸ ἐν κτήνος; Καὶ ὅμως ἐνόμισα ὅτι ἡ χάρις τοῦ λόγου δὲν ἀνῆκεν εἰς τὰ ζῷα. Τὴν ἡμέραν τῆς δημιουργίας ὁ Θεὸς τὰ ἔκαμεν ἄλλα καὶ τοῖς ἀπηγόρευσε νὰ ἀρθρῶνουν ἤχους. Ὡς πρὸς τὸν λόγον ὑπῆρχε πάντοτε ἀμφίβολος, διότι εἰς τὰ βλέμματα καὶ εἰς τὰς πράξεις των φαίνεται πολλάκις πολλὴ λογικὴ. Σὲ, ὄφι, σὲ γινώσκω ὡς τὸ λεπτομερέστερον τῶν ζῶων τῶν ἀγρῶν, ἀλλ' ἠγνόουν ὅτι σοὶ εἶχε δωρηθῆ ἡ ἀνθρωπίνη φωνή. Διπλασίασε λοιπὸν τὸ θαῦμά σου καὶ εἰπέ μου πῶς ἀπὸ ἀφρονος ἔγεινεις ὃν ὁμιλητικὸν καὶ διατὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ζῷα, τὰ ὅποια εὕρισκονται ἅπαντα ἐνώπιόν μου, σὺ ἔγεινεις περισσότερο φίλος μου. Ὅμιλεῖς διότι ὅλη μου ἡ προσοχὴ ὀφείλεται εἰς τοιοῦτον ἀξιοπεριέργον πρᾶγμα.

Ὁ πονηρὸς πειρατμὸς τῆς ἀπῆντησε:—Βασίλισσα τοῦ ὠραίου τούτου κόσμου, ἔκλαμπος Εὐα, μοῦ εἶναι εὐκολον νὰ σοῦ ἀποκαλύψω ὅτι με διατάσσει καὶ ὅταν προστάξῃς πρέπει νὰ εἰσακούεσαι. Ἄλλοτε ἤμην καὶ ἐγὼ ὅμοιος πρὸς ὅλα αὐτὰ τὰ ζῷα, τὰ ὅποια τρέφονται μετὰ τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας των χόρτον. Ὅπως ἡ τροφή μου καὶ αἱ σκέψεις μου ἦσαν ἀπλάι καὶ χυδαῖαι. Δὲν διέκρινα τίποτε περισσότερο ἀπὸ ὅτι ἀνεφέρετο εἰς τὴν τροφήν μου καὶ εἰς τὰ γένη τῶν ζῶων. Ἡ νοημοσύνη μου δὲν ἐφθάνεν ὑψηλότερα. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ τυχαίως ἐσυρμῆν εἰς τὴν ἐξοχίαν, ἀντίκρισα ἀπὸ μακρὰν ἐν ὠραῖον δένδρον, φορτωμένον καρπῶν, με θαυμάσια χρυσοκόκκινα χρώματα. Ἐπροχώρησα νὰ τὸ θαυμάσω. Γλυκεῖα ὁσμὴ, ἦν

ἀπέπνεαν οἱ κλάδοι του, ἐκίνησε τὴν ὄρεξίν μου, ἐθώπευσε τὴν γεῦσίν μου ἠδονικώτερον ἢ τὸ ὠρχιον ἄρωμα τοῦ γλυκυτάτου μαράθου καὶ τοῦ γάλακτος, τὸ ὅποιον περὶ τὴν δύσιν τῆς ἡμέρας βρύνει τοὺς ματτοὺς τῶν αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων, τὰ ὅποια δὲν ἐθήλασαν ἀκόμη τὰ εἰς τὰ τρελλὰ παίγνια ἀπησχολημένα μικρὰ των. Ἀπεφάτισα νὰ ἱκανοποιήσω ἀμέσως τὴν διακῆ μου ἐπιθυμίαν, νὰ δοκιμάσω τὰ μήλα αὐτά. Ἡ δίψα καὶ ἡ πείνη, πειστικὰ δυνάμεις κεντριζόμεναι ἀπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ ὀρεκτικοῦ αὐτοῦ καρποῦ, ἐπέστρεψαν τὴν ἀποφασίν μου. Ὑψώθη, περιεγύλιζα μετὰ τὸ σῶμά μου τὸν χυώδη κορμὸν τοῦ δένδρου, διότι διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τοὺς ὑψηλοὺς κλάδους του πρέπει νὰ ἔχη τὸ ὑψηλὸν σου ἀνάστημα ἢ τὸ τοῦ Ἀδάμ. Ἄλλα ζῶα ἐπεριτριγυρίζον τὸ δένδρον καὶ τὸ ἐθαύμαζαν καὶ με εἰσήλευν, ποθοῦντα τοὺς καρποὺς του τοὺς ὁποίους δὲν ἐφθγκαν. Ἀφοῦ ἐφθισα εἰς τὸ μέτον τοῦ δένδρου ἐκεῖ ὅπου ἐκρεμαντο ἀφθονώτεροι καρποὶ καὶ ἔκοψα καὶ ἔφαγα καὶ ἱκανοποίησα τὴν ἐπιθυμίαν μου με εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν δὲν μοὶ εἶχαν προξενῆται ἕως τότε οὔτε ὁ γλυκὺς χυμὸς τῶν φρυτῶν, οὔτε ἡ δρόσος τῶν διακυῶν πηγῶν. Κορτασμένος τέλος ἠσθάνθη ἐν ἐμοὶ παράδοξον μεταμόρφωσιν. Ἡ δύναμις τοῦ λογικοῦ εἰσέδυσεν εἰς ἐμέ. Δὲν ἐδράθυνα νὰ ὁμιλήσω, ἀν καὶ δυσκολευθεῖς εἰς τὰς πρώτας μου λέξεις. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἔστρεψα τὸ πνεῦμά μου εἰς βαθυτάτας καὶ ὑψηλὰς σκέψεις. Ἐθαύμαζα πᾶν ὅ,τι εἶναι ὀρατὸν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸν αέρα, πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ὠραῖον καὶ καλόν, τὰ ὅποια ἀνεύρισκω συννηωμένα εἰς τὴν θεῖαν μορφήν σου, εἰς τὴν οὐρανίαν ἀκτῖνα τοῦ κάλλους σου, πρὸς τὸ ὅποιον οὐδὲν κάλλος δύναται νὰ συγκριθῇ ἢ καὶ νὰ προσπλησιάσῃ κἄν. Εἰς τὸ κάλλος σου ὀφείλω ὅτι εὕρισκομαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐδῶ, ἀν καὶ ὀχληρὸς ἴσως, διὰ νὰ θαυμάσω ἐκείνην, ἥτις τὸσον δικαίως θεωρεῖται ἢ βασίλισσα τῶν ὄντων, ἢ κυρία τοῦ κόσμου ὅλου.

Ὅπως ὁμίλησε τὸ πονηρὸν πνεῦμα, τὸ κρυμμένον ὑπὸ τὸν ὄφιν. Ὁ Εὐα ἐκπληκτος ἔτι μάλλον καὶ ἀπερίσκεπτος ἀπῆντησε: Ὅφι! ἡ ὑπερβολὴ τῶν ἐπαίνων σου θὰ με ἔκαμε νὰ ἀμυδρῶμαι περὶ τῆς ἀξίας τοῦ καρποῦ, ὃν πρῶτος ἐδοκίμασες, Ἄλλ' εἰπέ μου ποῦ φύεται τὸ δένδρον αὐτό; Εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ; Ὁ Θεὸς ἐγέμισε τὴν Ἐδὲμ με δένδρα, τῶν ὁποίων τὰ εἶδη εἶναι τὸσον ποικίλα καὶ πολυάριθμα, ὥστε πολλὰ μᾶς εἶναι ἔτι ἀγνώστα. Τὸσον πλουσία γονιμότης εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν μας, ὥστε ἀφίνομεν ἀθίκοις θησαυροὺς ὅλους καρπῶν, οἱ ὅποιοι διατηροῦνται ὠραῖοι, μέχρις οὗ καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι γεννηθῶν διὰ νὰ τοὺς συλλέγουν καὶ χεῖρες περισσότεραι μᾶς βοηθήσουν νὰ ἐλαφρώσωμεν τὴν φύσιν ἀπὸ τὴν θαυμασίαν γονιμότητά της.

Ὁ πονηρὸς ὄφις περιχαρὴς ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ.

—Βασίλισσα, ὁ δρόμος δὲν εἶναι οὔτε μακρὸς, οὔτε κοπιώδης. Ἐκεῖ, πέραν τῆς δειροστοιχίας τῶν μύρτων, ἐπὶ τῆς βελουδίνης χλόης, εἰς τὸ χεῖλος μιᾶς πηγῆς, θὰ εὕρωμεν τὸ δένδρον, ἀφοῦ περᾶσωμεν ἐν ἄλλος εἰς τὸ ὅποιον εὐωδιάζουν τὰ ἀρώματα τῆς μύρρας καὶ τῶν βαλσαμῶν. Ἐὰν με δέξασαι δι' ὀδηγόν, θὰ σε ὀδηγήσω ἀμέσως.

—Ὁδήγησέ με λοιπὸν, εἶπεν ἡ Εὐα.

(Milton: Ὁ ἀπολεσθεὶς Παράδεισος).

Η ΗΛΕΚΤΡΑ

Ο άρχαιος κόσμος δέν μᾶς ἐκληρονόμησε πλουσίαις πινακοθήκας, διά τοῦτο τὸ κάλλος τῆς ἀρχαίας ζωῆς εἰς τὰ καθέκαστα καὶ τὰς λεπτομερείαις αὐτῆς εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῶν χρόνων ἐκείνων καὶ ἰδίως εἰς τοὺς ποιητὰς ἀνευρίσκωμεν.

Οἱ τρεῖς μεγάλοι τραγικοί, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Εὐριπίδης, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἦσαν οἱ διασημότεροι προσωπογράφοι τῆς ἐποχῆς τῶν. Εἰς τὰς τραγωδίαις τῶν μᾶ, ἔδωκαν εἰκόνας καὶ πρόσωπα εἰς τὸ τέλειον τῶν ὀπίων καεὶς μεταγενέστερος δέν ἐφθασε μέχρι σήμερον.

Ἄλλο καὶ οἱ τρεῖς, ὡς ποιηταὶ, ὑπεεβήσαν ὀλίγον τὴν ἡλικίαν ἐπὶ τὸν ὄψιν ἡλικίαν ἡλικίας ἡλικίας, ἐξωγαφίσαν ἢ γυναικῶν, ἢ τῶν ἡλικίας ἡλικίας, ἡλικίας. Ὁ Σοφοκλῆς ἐν τούτοις φησε γλυκὺς ὑπῆρξε φητικώτερος, δικαιοτέρος συμφωνότερος μὲ τὴν ζωὴν ὑπὸ τὰς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἐκδηλώσεις.

Μόνον εἰς τὴν Ηλέκτραν ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν. Μόνον εἰς αὐτὴν ἡ ἠρώϊς του εἶναι περισσότερο ἠρώϊς, δράματος, παρὰ θνητῆ δυστυχῆς κόρη. Καὶ διὰ τοῦτο κανὲν ἀπὸ τὰ αἰσθητά τὰ δειλά, τὰ ἐνυπάρχοντα εἰς τὴν ψυχὴν πάσης παρθένου δέν φαίνεται πούθεν εἰς τὴν Ηλέκτραν του, ἡ ὁποία δέν ζῆ παρὰ μόνον ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Νεμέσεως εἰς τὸν οἶκον τῆς Κληταμνήστρας.

Δέν εἶναι ἡ Ηλέκτρα κόρη πονοῦσα καὶ παραπονουμένη ἐναντίον κακῆς μητρός. Εἶναι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς τραγωδίας, γυνὴ μισοῦσα γυναῖκα, — ἡ ὁποία ἦτο ἡ μήτηρ τῆς — καὶ ζῶσα μὲ τὴν ἐλπίδα μιᾶς στυγερῆς δολοφονίας. Ἡ ἀγάπη ἡ μεγάλη πρὸς τὸν Ὀρέστην, τὸν ξενιτευθέντα ἀδελφόν, δέν εἶναι τόσο μεγάλη, παρὰ διότι εἰς αὐτὴν τὴν ἀγάπην ἐπαναπαύεται ὅλη ἡ ἐλπίς τῆς ἐκδικήσεως.

Σχεδὸν ἡ Κλυταμνήστρα ἐξαγνίζεται, σχεδὸν τὸ ἰδικόν της ἔγκλημα λησμονεῖται ἀπέναντι τῆς στυγερῆς μητροκτονίας, μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ὁποίας ζῆ ἡ Ηλέκτρα.

Καὶ ὁ Σοφοκλῆς διέπλασσε τὸν ἄγριον αὐτὸν χαρακτήρα τῆς Ηλέκτρας, διότι ὁ Αἰσχύλος εἶχε πραγματευθῆ πρὸ αὐτοῦ τὸ ἴδιον θέμα καὶ εἶχε διαπλάσει τὸν χαρακτήρα τῆς Ηλέκτρας ἀνθρωπινώτερον, παρθενικώτερον, τοιοῦτον ὅποιον ἀναντιρρήτως θὰ τὸν εἶχεν ὀνειροπολήσει καὶ ὁ Σοφοκλῆς.

Ἴδου διατὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς Ηλέκτρας τοῦ Σοφοκλέους εἶναι καθ' ὑπερβολὴν δύσκολος. Ἴδου διατὶ ἡ δις Ἀποστόλου ὑπῆρξεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς τραγωδίας ἀγρία καὶ ἡ μορφή της καὶ ἡ φωνή της καὶ ἡ στάσις της ἐφάνησαν ὀλίγον μονότονοι εἰς τὸ πολὺ κοινόν. Ἡ Ηλέκτρα εἶναι τὸ δυσκολώτερον ἐξ ὅλων τῶν ἔργων τοῦ Σοφοκλέους, ἀκριβῶς διότι, ἐνῶ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἡ ἠρώϊς πρωταγωνιστεῖ καὶ εὐρίσκειται ἐπὶ τῆς σκηνῆς διαρκῶς καὶ ὀμιλεῖ διαρκῶς, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους κερδίζεται ἡ αὐτὴ μὲ τὸ ἴδιον πάντοτε αἰσθητὸν τῆς ἐκδικήσεως, πρὸ τοῦ ὁποίου ὠχριοῦν ὅλα τὰ ἄλλα αἰσθητά. Καὶ ὅταν ἀκόμη κλιθῆ διὰ τὸν ὑποτιθέμενον θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ, αἰσθάνεται τις ὅτι κλαίει διὰ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἐλπίδα τῆς ἐκδικήσεως, ὡς καὶ ὅταν χαίρη, ἀναγνωρίζουσα αὐτόν, χαίρει διότι τὸ ὄνειρόν της θὰ πραγματοποιηθῆ.

Μόνον εἰς ἀρχαῖος πάλιν καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος ἐψυχολόγησε κατ' ἴδιον τρόπον ἀντιλήψεως τὴν Ηλέκτραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἀναγνωρίζει τὸν ἀδελφόν της, μόνον αὐτὸς ἀφῆκεν ἐν

σύμπλεγμα μαρμάρου ἀθάνατον, ἀνακαλυφθὲν εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ παρὰ τὴν Νεάπολιν Herculaneum καὶ εὐρισκόμενον ἤδη εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Νεαπόλεως. Ἡ Ηλέκτρα στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ της μὲ τοιαύτην ἔκφρασιν ψυχικῆς ἠρεμίας καὶ χαρᾶς, ἀλλ' ἐν ταύτῃ καὶ μελαγχολίας, ὥστε δίδει ἀκριβῆ ἰδέαν μιᾶς δυστυχοῦς καὶ πολυθασανισμένης κόρης διὰ τὴν ὁποίαν ἐπὶ τέλους ἀνατέλλει καὶ μίκα ἡμέρα χαρᾶς. Ἀλλὰ καὶ ἡ δις Ἀποστόλου τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρουσιάσθη ὑπὸ μορφήν ἐντελῶς νέαν, ἂν καὶ διάφορον τῆς εἰκόνας ἣν μᾶς δίδει τὸ σύμπλεγμα τοῦ Herculaneum.

Ἐν ληφθῆ δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι μὲ τὰς ἰδέας τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς συμπαιθείας μὲ τὰς ὁποίας ζῶμεν σήμερον, μίκα κόρη κνιεῖς καὶ ἀνικτήριμων πρὸς τὴν ἰδίαν μητέρα δέν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ μᾶς διαθέτῃ δυσμενῶς μᾶλλον πρὸς αὐτήν, ἐάν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ ψυχολογικὴ αὐτὴ διαθεσις τοῦ κοινοῦ πρὸς τὴν πρωταγωνίστριαν, τότε θὰ ἐκτιμηθῆ ἀκόμη περισσότερο ἡ ὑπόδυστις τῆς δις Ἀποστόλου, ἡ ὁποία κατώρθωθεν ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ὥρας νὰ κρατήσῃ τὸ κοινὸν εἰς ἀμετάπτωτον ἐνδιαφέρον.

Ὁ κ. Σιγάλας, ὁ διδάξας τὴν ἀπαγγελίαν, εἶναι ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων. Ὁ τονισμὸς ἰδίως ὅλων τῶν πρωταγωνιστησάντων ὑπῆρξεν ἐξοχος. Ἐάν δὲ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ διδάσκαλος εἶναι αὐτοδιδάκτος, δέν ἔχει παρὰ νὰ τὸν συγχαρῆ θερμότερον.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Γυνὴ καθηγήτρια Πανεπιστημίου. — Ἡ δις Α. Tumerkin, καθηγήτρια τῆς φιλοσοφίας ἀπήγγειλε κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βέρνης τὸν ἐναρκτήριον λόγον της. Εἰς τὴν αἰθουσαν Aula, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ νέα καθηγήτρια εἶχε λάβει τὸν λόγον, εἶχε συναθροισθῆ πλῆθος πολὺ ἐκ τῶν δικεκριμένων τάξεων τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων.

Ἄν καὶ νεωτάτη ἡ δις Tumerkin ὑπῆρξε κυρία τῆς συγκινήσεώς της καὶ ἡ ἐναρκίς τῶν ἀπὸ τοῦ βήματος μαθημάτων της ἦτο ἀληθῆς θρίαμβος. Θέμα τῆς ὀμιλίας της, «αἱ ἰδέαι τοῦ Γκαίτε περὶ δραματικῆς τέχνης» τὸ ὅποιον ἐπραγματεύθη μὲ μεγάλην δύναμιν. Τὸ ἀκροατήριόν της διετέλει ὑπὸ γοητείαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ λόγου της.

Ὡς ὅλαί αἱ ἀληθεῖς σοφαὶ ἡ νέα δόκτωρ συνεοῖ εἰς τὴν μεγάλην της ἀξίαν καὶ μεγάλην μετριοπροσῆνη. Ποθεῖ νὰ ἐργασθῆ χωρὶς θόρυβον καὶ χωρὶς δόξαν, πρᾶγμα ὀλίγον δύσκολον, ἐάν κρίνη τις ἀπὸ τὰ πρῶτά της βήματα.

Νέοι καὶ νεάνιδες ἐνεγράφησαν πολυπληθέστατοι εἰς τὸ μάθημά της.

Γυναικεῖα ἐργασία ἐν Ὀλλανδίᾳ. — Εἰς βιομηχανικὰ ἐργοστάσια τῆς Ὀλλανδίας ἐργάζονται κατὰ τελευταίαν στατιστικὴν 400,000 γυναῖκες. 200 γυναῖκες ἰατροὶ ἐξασκοῦν ἐν Ὀλλανδίᾳ τὸ ἐπάγγελμα των, 2,400 νοσοκόμοι καὶ 400 φαρμακοποιοί. Εἰς τὰ διάφορα γαλακτοκομικὰ ἐργάζονται 70,000 γυναῖκες καὶ εἰς οἰκιακὰς ὑπηρεσίας ὡς ὑπῆρται 160,000.

Συνέδριον ὑπηρετιῶν. — Ἐσχάτως αἱ ὑπῆρται τῆς Ὀλλανδίας εἶχαν καὶ αὐταὶ τὸ Συνεδριὸν των, τοῦ ὁποῖου προηδρεύεν ἡ νέα ὑπῆρται Κορνελία Οὐγγάκος.

Εἰς τὸ Συνεδριον τοῦτο ἔλαβε μέρος καὶ ἡ κ. Tydeman Διευθύντρια ἐνὸς Οἰκοκυριακοῦ Σχολείου τῆς Χάγης. Ἐπρότεινε δὲ ὅπως αἱ ὑπῆρται ὀνομαζῶνται εἰς τὸ μέλλον ἀπάλληλοι τῶν οἰκίων». Πολλοὶ ἄλλοι ὑπῆρται ἔλκον τὸν λόγον. Κατέληξαν δὲ εἰς τὴν σύστασιν συνδέσμου ἀλληλοβοηθείας καὶ ἠθικοποιήσεως.

Ὀρχήστρα γυναικῶν. — Εἰς Χάγην τῆς Ὀλλανδίας συστάθη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κ. Jousseume ὀρχήστρα ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γυναικῶν καὶ μάλιστα ἀπὸ νεάνιδας καλῶν οἰκογενειῶν, ἧτις δίδει συναυλίας ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν.

Ἐσχάτως ἡ δις Van Oustergee συνέθεσεν ὠρχιον ὕμνον πρὸς τὴν βασιλίτσαν, ὃν ἐξετέλειεν ἡ ἐν λόγῳ ὀρχήστρα χειροκροτηθεῖσα ἀπλήστως ὑπὸ τοῦ κινου.

Αἱ φιλελεύθεραι γυναῖκες τῆς Σκωτίας. — Κατ' αὐτὰς συνήλθεν ἐν Δουνδεν τῆς Σκωτίας ὁ φιλελεύθερος σύνδεσμος τῶν Σκωτικῶν γυναικῶν. Περῆσαν ὑπὲρ τὰ 200 μέλη, τὰ ὅποια ἀπεφάσισαν νὰ ἐργασθῶν ὑπὲρ τοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ νὰ διαδώσωσι τὴν ἰδέαν τῆς διεθνοῦς εἰρήνης, τὴν προταθείσαν ὑπὸ τοῦ Τσάρου, ὑπὲρ οὗ καὶ ἐξέδωκαν ψήφισμα εὐγνωμοσύνης. Πρὸς τούτοις ἀντηλλάγησαν καὶ πάλιν κέψεις ὑπὲρ ἐπιτεύξεως ἰσότητος τῶν δικαιωμάτων τῶν γυναικῶν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πολιτείαν.

Αἱ πρόοδοι τῶν γυναικῶν τῆς Δανίας. Συζητοῦνται μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος εἰς τὴν Δανικὴν Βουλὴν ὡς καὶ εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις δύο νομοσχέδια. Διὰ τοῦ ἐνός ἐκ τούτων παραχωρεῖται εἰς τὰς γυναῖκας τῆς Δανίας νὰ ἔχωσι δικαίωμα ψήφου εἰς τὰς δημοτικὰς, ἐκλογὰς. Διὰ τοῦ ἐτέρου ἐπιζητεῖται ἡ οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία τῆς ἐγγάμου γυναικῆς καὶ ἡ ἰσότης τῶν δικαιωμάτων τῆς ἐνὶ τῶν τέχνων της.

Ρωσίδες διπλωμάται. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐν Ρωσίᾳ ἀπεφάσισε τὴν σύστασιν διπλωματικῆς σχολῆς διὰ τὰς γυναῖκας. Εἰς τὴν σχολὴν ταύτην θὰ διδάσκωνται καὶ δύο Ἀνατολικαὶ γλῶσσαι παρὰ τὰς Εὐρωπαϊκάς. Τοιοῦτρόπως αἱ γυναικεῖς διπλωμάται τῆς Ρωσίας προορίζονται μᾶλλον διὰ τὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς, ἔπου σήμερον συγκεντρῶνται περισσότερο ἢ προσοχὴ τῆς Ρωσίας. Φαίνεται δὲ ὅτι τὰς γυναῖκας ἐν Ρωσίᾳ θεωροῦν πολὺ ἐπιτηθειοτέρους καὶ διὰ τοῦτο αὐτὰς θὰ μεταχειρισθῶν διὰ τὸ ἐν Ἀνατολῆ πολὺπλοκον διπλωματικὸν στάδιον.

Ἀγγλίδες διπλωμάται. Ἡ Ἀγγλίς ἔχει συστήσει πρὸ πολλοῦ γυναικεῖαν διπλωματικὴν σχολὴν, εἰς ἣν ᾤφοιτοῦν γυναῖκες ἰατροὶ καὶ ἱεροκῆρυκες. Καὶ αἱ μὲν καὶ αἱ δὲ ἐργάζονται εἰς διαφόρους διπλωματικὰς ἀποστολάς τῆ ἐντολῆ τῆς Κυβερνήσεώς των, ὑπὸ τὴν ἰδιότητά των ὡς ἰατροὶ καὶ ἱεροκῆρυκες.

Αἱ γυναῖκες τῆς Αὐστρίας παρὰ τῷ Ὑπουργῷ τοῦ Ἐμπορίου. Ὁ Ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου, βεβῶνος Dipauli ἐδέχθη μετ' ἐκτάκτων τιμῶν τὴν πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων γυναικῶν συνδικάτων τῆς Κάτω Αὐστρίας καὶ ὑπεσχέθη ἐτήσιαν ἐπιχορήγησιν εἰς τὰ Ἠνωμένα γυναικεῖα συνδικάτα.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Μονάρχου εἰς τὰς δημοσίας πολιτικὰς συναθροίσεις. Διὰ νέου νόμου ἐφαρμοσθέν-

τος ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἐπιτρέπεται εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ Μονάρχου νὰ λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς διαφόρους πολιτικὰς ομάδας καὶ δημοσίας συναθροίσεις.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Ἡ Giuseppina δέν εἶχε τὴν ὄψιν γυναικῆς εὐτυχούσης. Ἐμκρτύρει τοῦτο τὸ βέμμα της, τὸ χρῶμά της, τὸ κατηφές πρόσωπόν της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον χάσει τὴν λάμψιν των· τὰ ῥόδια τῶν παρειῶν της εἶχον μαραινθῆ. Ὡμίλει ὀλίγον· δέν ἠὲ χαριστεῖτο δὲ ν' ἀκούη καὶ τοὺς ἄλλους ὀμιλοῦντας. Ἡ μελαγχολία της ἠῤῥκνε ἡμέρα τῆ ἡμέρα. Ἄν τὴν παρεῖρη τις μετὰ προσοχῆς ἐβλεπεν, ὅτι ἐσωτερικὴ θλίψις τὴν κατέτραιγεν, εἶδος πείσματος.

Θυγάτηρ μεγαλεμπόρου, εἴκοσι δύο μόλις χρόνων, νυμφευμένη ἀπὸ τριετίας μετὰ πλουσίου ἐργοστασιαρχοῦ, ὅστις ὅμως κατὰ κακὴν τύχην ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην εὐρέθη πτωχός, ἕνεκα ἀλλεπαλλήλων χρεωκοπιῶν ἐμπορικῶν οἴκων.

Ὅταν ἔμαθε τὴν καταστροφὴν τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου της ἡ νεαρὰ σύζυγος ἐλυπήθη, ἀλλὰ εἶπεν ἐνταυτῷ: «Μᾶς μένει τὸ ποτὸν τὸ ὅποιον μοι ἔδωκεν ὁ πατήρ μου ὡς προῖκα» ὅτε ὅμως ἤκουσεν ὅτι καὶ ἡ προῖξ εἶχε συμπεριληφθῆ εἰς τὸ ἐργοστάσιον, καὶ ὅτι δέν ἔμενε πλέον τίποτε εἰς αὐτοὺς ἐθλίβη πολὺ. Ἡ ἀπειρος εἰσέει τοῦ κόσμου νεανικὴ της φαντασία ἐθεώρητε τοῦτο ὡς μέγα σφάλμα ἐκ μέρους τοῦ συζύγου.

Πρῶτη αὐτῆς φροντίς ὑπῆρξε νὰ περιορίσῃ τὰ ἐξόδα. Ἀπῆκον τὸν μεγάλον οἶκον τὸν ὅποιον κατέφουεν, καὶ περιωρίσθησαν εἰς ἕνα πολὺ μικρότερον. Ἐξοικονομῆται τὰς ἡμερησίας δαπάνας ἀναλόγως τοῦ κέρδους τοῦ συζύγου της, ὅστις ἤσχολετο ἕκτοτε εἰς μικρὰν γραφικὴν ἐργασίαν.

Ὁ οἶκός της μολαταῦτα ἦτο πάντοτε ἐν πλήρει τάξει, καθάριος· περιποιεῖτο ἀκόμη καὶ τὰ ἄνη της, καὶ τὸ τεθλιμμένον πρόσωπόν της ἠλλάσσει, ὡσάκις οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ μικροῦ της.

Οὕτω ἐν δειλὸν ἐκάθητο εἰς τὴν τραπέζαν καὶ ἔρραπτε. Ὁ υἱός της, ὁ ὅποιος τότε ἦτο διετής, εὐρίσκετο κατὰ τὴν συνθήκην του πλησίον τῆς μητρός του κηθήμενος εἰς τὸ πάτωμα, ἐπὶ τοῦ τάπητος, σχίζων εἰς μικρὰ τεμάχια μίαν ἐφημερίδα καὶ ἐκβάλλων φωνὰς χαρᾶς, ὅταν ἐγέμιζε τὸ χέρι του ἐκ τούτων καὶ τὰ ἔρριπτεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, εἰς τὸ κενόν, σχηματίζων βροχὴν χαρτίνην. Αἱ φωναὶ τοῦ παιδὸς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφίληρον, περισσότερο τὴν μητέρα.

Ἀφοῦ τὸ μικρὸν ἔπαιξεν ἐπὶ ὄρας καὶ ἐνύσταξεν ἐπὶ τέλους, λαβοῦσα ἡ μήτηρ αὐτὸ εἰς τὴν ἀγκάλην της, ὅπως τὸ ἐναποθέσῃ εἰς τὴν κοιτίδα του, παρετήρησε μεταξὺ τῶν τεμαχίων τῆς ἐφημερίδος, τὰ ὅποια τόσο τὸ ἔκαμον νὰ χαίρη, καὶ φύλλα τετραδίου ἐσχισμένα, καὶ μεταξὺ τούτων καὶ ἐν ὀλόκληρον φύλλον, τὸ ὅποιον διέφυγε βεβίως τὴν προσοχὴν τοῦ μικροῦ, ὡς τὸ τετραδίου εἶχε διαρῦγει τὴν προσοχὴν τῆς ἀπεροφημένης ὑπὸ τῆς λύπης μητρός.

Τὸ φύλλον τοῦτο ἦτο φύλλον σημειωματοπαρίου· ἀναμφίβως ἀνῆκεν εἰς τὸν σύζυγον της· ὁ μικρὸς θὰ τὸ εἶχε σύρει μετὰ τῆς ἐφημερίδος ἀπὸ τὰ θυλάκια τοῦ πατρὸς του τὸ μεσημέρι, ὅτε τὸν εἶχεν ὁ πατήρ εἰς τὰ γόνυτά του καὶ τὸν ἐχόρρευεν· ἀναγινώσκει:

«Αν εγνώριζε την αλήθειαν ή Giuseppina, ή ελπιείτο ίσως ολιγώτερον, δέν θά μ' εθεώρει δέ και πταίστην· άλλ' εγώ δέν ήμπορώ νά τή ομολογήσω ταύτην· ύπεσχέθην τουτο πρὸς τὸν πατέρα της, και θά φυλάξω τήν ύπόσχασίν μου.— Νομίζει ότι ελαβον προίκα, και ότι άπερισκέπτως τήν έρριψα εις τὸ έργοστάσιον. "Αν εγνώριζεν ήμωσ, ότι ή οικονομική του πατρός της θέσις δέν τῷ επέτρεπε νά τήν προικήση, και ότι έσυμφωνήσαμεν και οι δύο νά τή κρύψωμεν τήν αλήθειαν, δια νά μη προσβληθῆ ή φιλαυτία της, θά ήτο ευτύχημα δι' αὐτήν και δι' έμέ· άλλά δέν θά τὸ μάθῃ· θά φυλάξω τήν ύπόσχασίν μου. — Μολονότι και τουτο αν ήτο, έπρεπε νά με συγχωρήσῃ. "Η καρδια της γυναικίς είνε άγαθωτέρα της άνδρικίς, και ευκολωτέρα εις τὸ νά συγχωρῆ. "Ο Θεός μόνον, τὸν ὅποιον παρακαλῶ καθ' έκάστην, νά γείνη έρμηνευτής τῆς μυστικίς γλώττης, τήν ὅποιαν ὀμιλῶ πρὸς έμκυτόν, μή τολμῶν νά μεταδώσω ταύτην και εις τήν σύντροφον του βίου μου».

Κραυυός αν έπιπτε παρὰ τήν νεκράν γυναίκα, ήθελε τή προξενήσει τήν εντύπωσιν, τήν ὀποιάν τῆ έπροξένησεν ή ανάγνωσις του φύλλου εκείνου.

Κραυυός αν έπιπτε παρὰ τήν νεκράν γυναίκα, ήθελε τή προξενήσει τήν εντύπωσιν, τήν ὀποιάν τῆ έπροξένησεν ή ανάγνωσις του φύλλου εκείνου.

Κραυυός αν έπιπτε παρὰ τήν νεκράν γυναίκα, ήθελε τή προξενήσει τήν εντύπωσιν, τήν ὀποιάν τῆ έπροξένησεν ή ανάγνωσις του φύλλου εκείνου.

Κραυυός αν έπιπτε παρὰ τήν νεκράν γυναίκα, ήθελε τή προξενήσει τήν εντύπωσιν, τήν ὀποιάν τῆ έπροξένησεν ή ανάγνωσις του φύλλου εκείνου.

(Enrico Ottoni Κατὰ μετάφρασιν) Μαρία Πινέλλη

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΛΠΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΑ'

Garmisch. Αύγουστος

Λοιπὸν τῆς καταβάσεως θά πῶ τήν ιστορία. "Ακόμη μᾶς κτυπῆ ή καρδιά, ήταν πολὸ άγρια. Στάς τρεῖς έξεκινήσαμε κι' άνέθηκα στ' άμάξι Μ' ελο ποῦ εἶχα κάμποσο, στήν άοδο τρομάξει. Σχεδὸν ὡς τρία τέταρτα καλὰ τ' άμάξι πάει "Όπότεν αἴφνης σέ καμπῆ τὸ άλογο γλιστράει. "Ήταν φρικτὸς καθήγορος και ή καμπῆ μεγάλη, Τὸν άμαξῶ διέκρινα κουνώντας τὸ κεφάλι. «Χαθήκαμε» ξεφώνησε κι' ενῶ έξεφονοῦσε Τ' άμάξι έκατρακύλαγε κι' αναποδογυροῦσε. Τὸ αναποδογύρισμα δέν έγεινε με μίας "Αγάλλα έφθαν' ή στιγμή τῆς μαύρης δυστυχίας. "Ορθαῖς κι' ή δυὸ, άκίνηται, με τήν πνοή πιασμένη Τὸ θάνατο προσμένταμε, στιγμή άπελπισμένη!

Κι' ή δυὸ στή γῆ βρεθήκαμε μπλεγμένας με τή ρόδα και τοῦ άλόγου έννοιωσα επάνω μου τὸν πόδα. Κι' ὁ άμαξῶς ποῦ ἐκεί κοντὰ βρισκόταν ξαπλωμένος «Μὴν κινήθῃτε» εφώνησε κι' αὐτὸς άπελπισμένος. Κι' εμείναμε άκίνηται, κι' ἐκεῖνος εσηκώθη και τότε άνακούφισι λίγ' ή καρδιά μου τοιώθει. Πέρνει μακρυνά μας τ' άλογο, τήν άμαξα σηκώνει και ντροπιασμένα και δειλὰ σέ μᾶς ταῖς δεῖς σιμώνει.

Δέν πίστευα πῶς εἴφυγα τὸν κίνδυνο τὸ μαθρο, Τῆ σωτηρία μου ποτὲ δέν εἶχα ελπίσει ναθρῶ. "Ή μὲν τήν άλλη ρώτησε «Μήπως σοῦ λείπει κάτι ;» —Πιστεύω πῶς τὸ πέσιμο δέν μ' άφισε σακάτη. Κι' ὡσάν γιὰ τὰ βεβαιωθῶ ψηλάφησα τὸ σῶμα Κι' εἶδα πῶς ήμουν ζωντανῆ και άβλαβῆ άκόμα. και τώρα τί νά κάμωμε; Κρημνὸς και πίσω ρίμμα! Νά κατεβαίναμε πεζῆ;... στ' άμάξι ;... Νά τὸ θέμα. Πεζῆ εχρησιόμωμε περίπου ὡρας εἴξη. Μαύρη νυκτιὰ θά πλάκωνε. Φαινόταν πῶς θά βρέξῃ. και νάχης άσυνείθιστα σέ τέτοιους δρόμους πόδια και γύρω γύρω νά θωρῆς τοὺς βοιθαλους, τὰ βώδια. Στήν άμαξα ποῦς τόλμαγε τὸ πόδι νά πατήσῃ ; Ποῦ βλέπαμε τήν άγρια, τήν τερατῶδη φύσι! Οἱ άπαστοι καθήγοροι ἀπὸ καμπαῖς γεμάτοι Ποῦ τί θά βγάλλῃ κάθ' ήμᾶς δέν μάντενε τὸ μάτι! Κι' οἱ δρόμοι ποῦ στενοὶ στενοὶ μόλις τ' άμαξι πέρναν Ποῦ εἴλεπες πῶς χάθηκες ή ρόδαίς λίγο αν γέρταν! Λοιπὸν ή πλάστιγῆ έκλινε στὰ δόλια ποδαράκια Κι' ἄς πέραμε στοὺς βοιθαλους, στὰ βώδια, στὰ κοράκια, Σταθμὸς χιλιοσ και δεκα και παρασάγγας πόσουσ! Τρεῖς ὡρας περπατούσαμε, Τί Βαυαροῦς, τί Πρώσουσ! Στὸ δρόμο άπαντήσαμε. Καθεῖς μᾶς χαιρετοῦσε και αν Έγγλέζαίς εἴμαστε με γέλοιο μᾶς φωτοῦσε. Στήν άρνησίμ μας έκπληκτοι εφάντορο, και πάλι Μᾶς έρωτοῦσαν : «Μὴ τυχὸν λοιπὸν και εἶθε Γάλλοι ;» Oh nein, nein mein Herr. «Was sind Sie endlich?»—Griechen. «Oh Jesus!» και στήν έκφρασι τήν άπορίαν εἴχεν. Μά μ' εἶλ' αὐτὰ μᾶς φαίνονταν σάν άγγελιοι στὸν "Αδη Μέσ' στοῦ βουνοῦ τῆ μοναξιά, στὸ βραδυνὸ σκοτάδι. "Αλλά γιὰ κονταβάκηδες φόβος οὐδεὶς εἴπρηχεν. "Ασφάλεια!... και άμορφιὰ! Τὸ Garmisch, Parten Kirchen. "Απὸ μακρυνά εφάντορο στήν πεδιάδα πέρα Κι' ενόμιζες πῶς βρισκεσαι ψηλὰ εις τὸν αἰθέρα! Πεύκων πελάγη κάτω μας σχημάτιζαν τὰ δάση. Πρώτη φορά τόσο πολὸ εθαύμασα τήν Πλάσι. Τῶν δένδρων ὁ ψιθυρισμὸς μοῦ θύμιζε τὸ κῆμα, "Αλλά ή σὰρξ εἶν' άσθενής, άπηύδησε τὸ βῆμα. «Κοντεύομε νά φθάσωμε ;»— "Ακόμη άλλο τόσο! Μουρχότανε στὸν άμαξῶ πεντάρη νά μὴ δώσω. και μ' εἶλη μας τήν κούρασι έπερπατούσαμ' ελο Μ' ενγνωμοσύνη στρέφοντας εις τούραντὸ τὸ ὄλο. θά νόμιζες πῶς τ' άλογο εδράλεζαν τῆ θέσι, Γιατί αν τ' άμάξι τυχαίσε σ' άλλη μερὰ νά πείση θά εἶχαμ' εἶλοι κρημινοσῆ σέ χίλια δυὸ κομμάτια. Με φρίκην εις τὰ περίε μας εστρέφαμε τὰ μάτια : Εἰς άλλο μέρος πουθενά δέν θά εἴπρηχε τόπος Γι' τ' αναποδογύρισμα και σωτηρίας τρόπος. "Ο άμαξῶς ετόλμησε νά μᾶς προτείνῃ πάλι. Ν' άνέθωμε στήν άμαξα. Στήν κούρασι στὸ χάλι "Όπου κι' ή δυὸ βρισκόμωμε τῆ συμβουλή του άκούμε "Όταν σέ λίγο έντυχε δρόμο καλὸ νά ιδοῦμε. Σέ λίγα δευτερόλεπτα. «"Αχ, άμαξῶ σταμάτα, Σταμάτα νά κατέθωμε.»—Κακή δέν εἶν' ή στράτα. Μά ποῦ νά τὸν άκούσωμε! Πρὶν καλοσταματήσῃ Βρισκόμωμε στὰ σίγουρα, στή γῆ εἶχαμε πατήσει. και τότε πάλι άρχισαν ὁ κόπος με τὸν τρόπο. Τῆ μὲν στιγμή στήν άμαξα, τήν άλλη μέσ' στὸ δρόμο. «Στάσου άμαξῶ ν' άνέθωμε...Νά κατεθῶμε στάσου.» Μᾶς κῦταζε σάν νάλεγε : Μά εἶσαι εὐ καλὰ σου ; Κι' άνεβοκατεβαίνοντας άπαιστωσ με τρομάρα Εἰς τὸ Έλμάνον φάνομεν με τὴ χαρὰ! λαχτάρη! "Εβλέπαμε ὀπίσω μας τὸν Schachen τὸν μπαπούλα Ποῦ τ' δνομά του μοναχὰ μᾶς φέρνει τήν τρεμοῦλα. Ποῦ τ' δνομά του μοναχὰ μᾶς φέρνει τήν τρεμοῦλα. Σάν πλοῖο μετὰ κίνδυνον ποῦ εἴωσε ν' άράξῃ

"Ετσι κι' εμεῖς εμβήκαμε στὸ άλλο μας τ' άμάξι. Τρεῖς ὡρας δρόμος έμενε μὰ ὄχι πρὸ βουνησίος, Στήν πεδιάδα εἴμεθα. "Ήτον πλατὺς και ἴσιος. Μά ὁποιος στὸ χυλὸ καῖη και παγωτὸ φουσίει. Κι' εἶδῶ άκόμη τρέμαμε τ' άμάξι πῶς θά πάη. "Εκεῖ πρὸς τὰ μεσάνυχτα τὸ Garmisch χαιρετοῦμε και τρέχομε σταίς φίλαις μας τὰ νέα μας νά ποῦμε. Κι' άρχίζει ὁ εἰσθαλιμος, τοῦ έρχομοῦ τραγοῦδι Στήν Γερμανίδα φίλη μου, τήν δυστυχῆ Γερτροῦδη. Αὐτῆ ποῦ με συμβούλευσε τήν εκδρομῆ νά κάνω, «"Εσὸ τὰ φταῖς ποῦ μ' εστειλες νά πάω ἐκεῖ πάνω.» —Es thut mit leid, mein gutes Kind, άλλ' ὡμωσ γῶ δέν πταίω Ν' άνέθῃς σ' εννομούλευσα εις τὸ βουνο τ' ὄρατο Ποῦ τόσοῖ επισκέπτονται και Γερμανοὶ και ξένοι Ποῦ ὁ Λουδοβίκος χαιρονταν τῆ νύκτα ν' άνεβαίνῃ. «Τι μ' αναφέρεις βασιλεῖς! και δὴ τὸ Λουδοβίκο! Λοιπὸν μέσ' στὰ μεσάνυχτα και σὺ σάν κείνον σήκω Στὸ εἰληθρόν του εἰσελθε, σῆς γούναίς του τυλίξου, Τοῦς ύπηρέτας πρόσταζε. ὡς άρχων και σὺ δέξου. και με τὰ χιόνια πῆγαινε στὸ Schachen άμαξάδα Τότε νά ιδῆς βασιλικῆ κι' ὄρατα νουσιμάδα.» —Oh nein, mein Kind! "Ο εννοχος, ὁ άμαξῶς σας εἶνε Νά! θά ντυθῶ και στή στιγμή τὸν καταγγέλω. «Μεῖνε, Τὸν κακομοιρῆ άφρησε» —θέλεις νά ρίξῃ κι' άλλους ; και εἶλο ετοιμάζετο. Με κόπους πρὸς μεγάλους. Στὸ τέλος τήν εἴπισαμε νά μὴ τὸν καταγγείλῃ "Αλήθεα εἶν' πῶς τοῦ πρεπε. Μά οἱ Γερμανοὶ οἱ φίλοι Δέν παίζουν και θά πάθαινε μεγάλη τιμωρία, —Πιστεύω δέν τὸν πληρώσεσ τοῦλάχιστον, Κυρία. Αἶ τότε ὁ εἰσθαλιμος άρχίζει με τῆ Ρήνα Ποῦ μ' εἶχαμε και τούδωσα τὰ χρήματα ἐκεῖνα. Μά ὁ χειρότερος χαμὸς ποῦ εἴπαθα, καυμένη, Δεῖ μέραις τώρα κάθωμε στήν κλίνῃ ξαπλωμένη. "Ήτον τοῦ Schachen τὸ καλὸ και πλοῖοιο πεισκέσι

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΩΡΑΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Επὶ τῶν άποκρήμων, με χροϊάν εναλλάσσουσαν άργιλου και ὄχρας βραχυδῶν, αἰκτῶν, τῶν τετμημένων, και κοιλανθεσῶν εις τρόπον άναμιμνήσκοντα τὰ έρεπία τῶν ευρέων φατωματίων τῶν άρχαίων ναῶν, ὁ Μαρτι-Νοέλ, ὁ μικρὸς ἀλιεύς, εἴβαινε σπεῦδων. "Εφάνετο κατελιημένος ὑπὸ παραδόξου ρεμβασμοῦ, με τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου και τήν στάσιν ήριμον και γλυκείαν, με φυσιογνωμίαν ὄλους διαφέρουσαν τοῦ λαοῦ τοῦ κατοικοῦντος εις αὐτὸ τὸ μέρος, άπόγονος, ήδύνατό τις νά εἴπῃ, παλαιᾶς τινος φυλῆς, ήτις άνευρίσκειται εις τήν Νορμανδικὴν κλιτὸν και πρὸς τὰς παραλίαις μεταξὺ Οὐλγὰτ, Καμπούργ και Οὐστρέι-χάμ. Αἱ ιστορικαὶ παραδόσεις άλλως τε αναφέρουν, ότι ἐπὶ ἐνὸς τῶν τελευταίων Καρλοβιγγίλων βασιλέων, φυλῆ τις ξένη, οἱ Κάτ, μετεφέρθησαν ὡς αἰώνιοι αἰχμαλωτοὶ ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου τοῦ εἰσθαλιμου τῆς Γαλλίας. "Η θάλασσα εἶχεν άποσυρθῆ και ἐπὶ τῶν μεμακρυσμένων κυμάτων ὁ ήλιος κατήρχετο ἐπὶ νεφῶν πορφυρῶν και χρυσοῦν. Κατὰ τοὺς πρώτους οἰκίστους ὁ Μαρτι-Νοέλ ήγειρε τήν κεφαλήν, ήτις ὑπὸ τὸν ναυτικὸν σκούφον άνεπάρη άπαστράπτουσα και λεπτή. Θά συνεπλήρου τὰ δεκαοκτῶ εἴη του, κατὰ τὰς μεγάλας παλιρροίας τοῦ Σεπτεμβρίου. Εἰς ἕνα τῶν εξωστῶν ὑπὸ τὸν ὅποιον εσταμάτησε, λατρευτῆ μορφῆ νεαρῆς κόρης ερέμβασε. —Μοῦ φέρεις ψάρια, ὄστρακα ; — Τὸν παρητήρει μειδιῶσα, τὸσον λεπτοφυῆ, τὸσον μικρὸν διὰ τήν ηλικίαν του, ὅμοιον σχεδὸν με δειλὸν παιδίον, άρισκομένη νά τὸν εἰρήσκῃ τὸσον ὄλιγον ὀμοιάζοντα με τοὺς λοιποὺς ἀλιεῖς. Τὰ μεγάλα γαλκνὰ μάτια τοῦ Μαρτι-Νοέλ ερωτήθησαν ὑπὸ έκστατικῆς λατρείας, ενῶ ὄχρια ὑπὸ τὸ ήλιο-καῖς τοῦ προσώπου. Κι' ἀναδᾶς με άσκηπῆ κεφαλήν, τήν κλιμακα, άνέσυρην ἐκ τοῦ ἀλιευτικοῦ κοφίνου τοῦ άνθοδέσμη.

"Απ' τήν πολλή τήν κούρασι μοῦ πιάσθηκε ή μέση. Μεθαύριον θά φύγωμε, στὸ Μόναχον κινούμε και με τῆ φίλη μου ἐκεῖ σκληρὰ θά χωρισθῶμε. Φαντάσῶν πῶς λυπούμεθα! "Επὶ βδομάδαίς τώρα Γλυκερὰ ζωῆ περάσαμε ματῆ στήν ξένη χώρα. Στὸ Βερολίονν πάει αὐτῆ, μὰ γιὰ νά ιδοῦμε καιτι "Εμεῖς ή δεῖ στὸ Μόναχον θά μείνωμε κομμάτι. Ποῦς ξεῖρει αν θ' άνταμώσωμε και πάλι μὲν ήμέρα, Μά...τὰ βαυνὰ δέν σμίγουνε μόνον σῆς ῆς τῆ σφαῖρα. "Ισως τήν ἄω καμμιὰ φορά νάλλῃ μέσ' στήν "Αθήνα και τὸ Tergetto νά γενῆ, αὐτῆ εγώ κι' ή Ρήνα. Αἶ τότε πρὸς θά γνωρισθῆς και σὺ μ' αὐτῆν Μαρία. "Ὡς τόσο σέ γλυκοφιλῶ

Πιστῆ σου Φλωρεντία.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Μποῦτι παραγεμιστὸν. Σηκόνετε με επιτηδειότητα τὸ δέρμα χωρίς νά τὸ άφαιρέτητε, τρυπήσατε τήν σάρκα και παραγεμισατέ τήν με ρίζας σελίνου βρασμένες, με λαρδί, με μαϊντανό, με σκόρδο με σαρδέλες λυωμένες, με δάφνη και με άλατοπίπερο. Προσαρμόσατε και πάλιν τὸ δέρμα, άλειψατέ τὸ με λάδι και λεμόνι, περάστε τὸ εις τήν σοῦβλαν και ψήτατέ το.

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Δ.Μ. Μασσαλιαν. Βλέπετε ότι παρετεινάμεν τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εις τὸ λαχεῖον τῆς "Εσημερίδος διὰ τὰς προκαταβαλοῦσας τὰς συνδρομάς των μέχρι 15 Μαΐου. "Όσαι δέν πληρώσουσ εως τότε, θά εἴπῃ ότι δέν εἶχον διάθισιν νά πληρώσουσ ποτέ. Πρῶγμα τὸ ὅποιον δέν εἶναι και τὸσον σπάνιον. και ἐν "Αμερικῇ άκόμη προλαμβάνουν. — Καν Μ. Κ. Κκαλάμας. "Επιστολή σας μετὰ δρ. 55 ελήφθῃ. Θιρμῆν ενγνωμοσύνην δι' εἰνηνῆ πάντοτε φροντίδα. Βεβαίως. "Εγραψα "Αναμένω σχετικὰ. — Καν Π.Β. Τρίπολιν. Συνεμορφώθημεν ὀδηγίαις σας. —Καν Μ.Ψ. "Αθήνας. "Απόδειξις άποστειλεται ἐκ ὁ νεῖσου. —Καν Κ.Κ. Κ]πολιν. "Αιάντησις εσταλή. — Καν Μ.Β.

— "Ο άέρας ήτανε μεγάλος, δεσποσύνη· ή μητέρα δέν ήθέλησε νά βάλῃ ὁ πατέρας τήν βάρκα εις τήν θάλασσαν... "Εσκεῖθηκα λοιπὸν νά σᾶς φέρω λουλούδια... Για τὰ μάτια ὄλου τοῦ κόσμου δέν εἶ εἰ ὄρατα, άλλὰ γιὰ σᾶς ποῦ τὰ άγαπάτε...

"Ήσαν εἰδὸς τι ὄνωκιδων τῶν ἄμμων, με ισχυροῦς κορυφᾶς, τῶν ὀποίων ὁ μίσχος και τὰ ὄχροπρᾶσινα ὀδοντωτὰ φύλλα εφάνοντο ὡσεὶ πλασμένα ἐκ πρσινοφαζίου ὀρειχάλκου, εφθαρμένα ὑπὸ τοῦ θαλασσίου άλατος, με χροϊαῖς εἰσοεσμένας.

— Αὐτὰ βγαίνουν εις τοὺς ἀμμώδεις βράχους, εἴπεν, ὀλομόναχα ἐκεῖ πᾶνω τὰ άγαπῶ γιατί δέν τὸ ξεύρουσ ότι εἶναι ὄρατα...

— "Ὡ! τι μεγάλην ευχαριστήσιν ποῦ μοῦ εἶχαμε!... Θά τὰ εἶχω εις τὸ δωμάτιόν μου και θά μοῦ ενθυμιζουσ τήν θάλασσαν, τοὺς βράχους, τοὺς γλάρους... Ευχαριστῶ!... "Αλλά... Σοῦ ὀρεῖλω κάτι τι... Δέν εἰξεύρω... Εἶπέ!

Ὅπως ήρωθρίσεν ὄλιγον με τὸ σῆθος πιεζόμενον ὑπὸ τήν ευρείαν ναυτικὴν βλοῦζαν του. Σᾶς πουλῶ τὰ ψάρια... γιατί εἶνε γιὰ τὸν πατέρα μου. γιὰ νά ζήσωμε. "Οχι ὅμως και τὰ λουλούδια... Αὐτὰ εἶνε δικὰ μου... Εἶμαι τὸσον ευχαριστημένος ποῦ σᾶς ήρσαν!

— Θέλεις νά μοῦ δώσης τὸ χέρι σου ; ήρωτήσεν αὐτῆ συγκεκινήμενη, εκπεπληγμένη. "Ονομάζεσαι ; —Μαρτι-Νοέλ.

— και ἐγὼ Ρόζα-"Αρμάνδη...

Τήν εσπέραν ἐκείνην ὁ μικρὸς ἀλιεύς ἐπανήλθεν, ὡσεὶ μεθῶν εις τὸν γαλήνιον λιμένα τῆς Δίθης, αὐτὸς ὅστις οὐδῶλος ήγάπα τὸ οἶνονπνευμα τῶν μήλων και κατὰ τὸ δειπνον ὡς βλέπων μεμακρυσμένην τινὰ ὀπτασίαν, εμεῖδιὰ εις τὸ κενὸν και ὄλη ή καρδιά τοῦ ἀρελοῦς παιδίου εἴψαλλε τὸ ὄνομα : — Ρόζα-"Αρμάνδη!...

II

"Η μήτηρ του τὸν ελάτρευε πλείοτερον τῶν άλλων τέκνων της, μετὰ τινος θαυμασμοῦ και δειλῶν θωπειῶν. Δέν ὑπάρχει ὁμοίον του εἰς ὄλον τὸν κόσμον! Εἴλεγεν.

Πύργον. Σας ευγνωμονώ άπειρώς, διότι ανέλαβετε την ευγενή αυτήν φροντίδα.—Καν Σ. Α. Σκλ. **Λαμίαν.** Νομίζω ότι εύρον το πρόσωπον, του όποιου έχετε ανάγκην. Γράφω.—Καν Μ. Πλ. **Ζάκυνθον.** Θερμήν ευγνωμοσύνην διά προθυμίαν.—Καν Ε. Ν. **Πάτρας.** Έγώ θά έσυμβούλευα τά ευθιύτερα ύφάσματα διά τό θέρος. Όμπρέλας δέ της κ. Καρασταμάτη. Είναι σχετικώς ευθιναί και άτελείωτοι, άφού είναι εκ των μεταξωτών του έργοστασίου της. Και τά φιλά της βαμβακομέταξα και όλομέταξα διά τό θέρος πολύτιμα, διότι και αυτά δέν έχουν τέλος.—Καν Ε. Μ. **Κάτρον.** Ευγνωμονώ δι' ευγενή προθυμίαν. Άλλ' επειδή δέν είχαν λάθει άπάντησίν σας, άπέστειλα ήδη άποδείξεις προς εκεί φίλην κυρίαν, ή όποία έφρόντισε την είσπραξίν. Και πάλιν ευχαριστώ.—Καν Ε. Στ. **Κάτρον.** Φ. χρ. 302 ελήφθησιν. Θερμοτάτην ευγνωμοσύνην.—Κον Ι. Στ. **Βερδιάνσκων.** Νέαι συνδρομήται ένεγράφησαν. Άποδείξεις άποστέλλονται. Ευχαριστώ θερμώς δι' ευγενή φροντίδα.—Κον Μ. Π, Κ **Πολιν.** Έστάλη εκ 6'. συστημένον. Έλήφθη; ΣΤ'. τεύχος άποστέλλεται προσεχέστατα.—Κον Μ. Κ. **Γαλάζιον.** Έλήφθησαν και φρ. 12 διετέθησαν ύπερ δυστυχούς πρόσφυγος. Ήδη άποστέλλετε διά ταχυδρομικού έμβάσματος, διότι εύτυχώς κατορθώθη και από την Ρουμανίαν και από την Τουρκίαν και από τό έξωτερικόν εν γένει να στέλλονται με mandat postal για άδηποτε ποσά. Και ούτω ούτε χρήματα χάνονται έξ επιστολών, ούτε δυσκολία εν γένει ύπάρχουν.—Καν Δ. Ψ. **Ζαγοράν.** Έπιστολή σας μετά φρ. 5 ελήφθη. Ευχαριστούμεν.—Καν Μ. Π. **Ζυρίχην.** Τά 8 φρ. θά άποσταλούν εις την άτυχή χήραν, κατά την επιθυμίαν σας και την ιδικήν μου. Έάν είναι τερπνόν και έχη και κάποιαν φιλογολικήν αξίαν, τότε ναί.—Καν Ε. Θ. **Κέρκυραν.** Έπιστολή σας μετά φρ. 65 ελήφθη. Άπειρον και θερμήν ευγνωμοσύνην δι' ευγενή ως πάντοτε φροντίδα. Δύο νέαι συνδρομήται ένεγράφησαν.—Καν Ε. Μ. **Λαμίαν.** Έπιστολή σας μετά φρ. 25 ελήφθη. Την ιδικήν σας συνδρομήν είχετε ήδη καταβάλλει. Πώς λοιπόν στέλλετε και πάλιν. Μυρίας ευχαριστίας δι' ευγενή φροντίδα.—Καν Ι. Μ. **Αηξούριον.** Νέα συνδρομήτρια ένεγράφη. Άπόδειξις της άποστέλλεται. Ύμετέραν θά λάβετε παρά αύτοσε άντιπροσώπου μας, προς ήν ήδη είχομεν άποστέλει αυτήν, πριν λάβωμεν την συνδρομήν σας.—Καν Κ. Κ. Βλ. **Γαλαξειδίον.** Σας ευγνωμονώ διά τας εύχάς σας και διά τά ευγενή ύπερ έμού αισθήματά σας. Συνδρομή σας ελήφθη. Άπόδειξις έστάλη.—Καν Π. Ζ. **Ολτένετζαν.** Φρ. χρ. 24 ελήφθησαν παρά κ. Γ. Βλ. Ευγνωμονώ δι' ευγενή φροντίδα.—Καν Μ. Θ. Π. Κ **Πολιν.** Δέν δυνάμεθα να δημοσιεύσωμεν όλόκληρον τόν **Άπολεσθέντα Ηεράδεισον,** μεθ' όλον τό κάλλος του. Α'. διότι είναι μακρός και έπειτα διότι εις την μετάφρασιν τοιαύτα κλασικά έργα γάνουν πολύ. Δέν δυνάμεθα έπίσης να δημοσιεύωμεν περισσότερο από την **Χειραφετημένην** καθε σοράν, άλλ'

ούτε να σας γνωρίσωμεν τό όνομα της συγγραφέως.—Καν Α. Α. **Μονεμβασιάν.** Ευχαριστώ άπειρώς διά τας ευγενείς εύχάς σας και τας ευμένεις κρίσεις σας.—Καν Μ. Ζ. **Σύρον.** Έπιστολή σας μετ' έπιταγής φρ. 85 ελήφθη. Μυσία; και θερμάς ευχαριστίας δι' ευγενή φροντίδα. Γράφω.—Καν Αί. Μ. **Μήκονον.** Γράφωμεν.—Καν Ε. Δ. **Κωνσταντζων.** Συνδρομήν σας ελήφθη. Φύλλα άποστέλλονται τακτικώς.—Καν Μ. Σ. **Ναύπλιον.** Έπιστολή σας μετά φρ. 30 ελήφθη. Θερμοτάτην ευγνωμοσύνην δι' ευγενή φροντίδα και δι' έγγραφην νέων συνδρομητριών.—Καν Ού. Μ. **Στυλίδα.** Εθαρσινήθητε να άποστέλλετε την καθυστερουμένην συνδρομήν σας τοϋ 98.—Καν Α. Μ. **Κέρκυραν,** Θ. Μ. **Συζούπολιν,** Α. Κ. **Θήβας,** Κ. λ. **Τζ. Χαλκίδα,** Γ. Μπ. **Καλάμας,** Κ. Χρ. **Mit-Yazid,** Ν. Δ. **Τσετάτε,** Εί. Α. **Άμοργόν,** Μ. Δ. Κ. **Τρίπολιν.** Α. Δ. **Πύργον.** Συνδρομαί ελήφθησαν. Ευχαριστούμεν. Έλλείψει χώρου ή άλληλογραφία συνεχίζεται εις τό προσεχές.

ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Κ. ΚΟΡΟΔΗΜΟΥ παρά την Πλατείαν Όμονοίας
26 Όδου Βερανζέρου 26 (Σιδηρ. Σταθμός Λαυρίου)

Είς τό έφέτος προστεθέν τμήμα *Τουρκικῶν και Ρωσικῶν λουτρῶν* με δύο πατώματα και σαράντα δωμάτια έφαρμόσθη νεωτερισμός έξοχος: Ίδιον διακείμεσμα δι' έκαστον λουόμενον. Δεξάμενη κολυμβήματος.

Αί τιμαί τῶν Τουρκικῶν και Ρωσικῶν λουτρῶν φρ. 2. Δίδονται μ.μ. διχ τὰς κυρίας ανά πᾶσαν Πέμπτην, Σάββατον και Κυριακήν.

Και παντοῖα ἄλλα λουτρά, ὡς και ντους εις τὰς συνήθεις τιμάς.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Κατά πικράκλητην τῶν εν τῷ έξωτερικῷ κ. κ. ανταποκριτριῶν μας, εις ἄς ἐπέβη ἔδύνατον να εἰσπράξουν και άποστέλουν εντός τῶν 22 ἡμερῶν τοϋ Μαρτίου τὰς συνδρομὰς τῆς Έτηλ. τῶν Κυριῶν, τῶν επιθυμουσῶν συνδρομητριῶν να ἔχουν δικίωμα ἐπὶ τοϋ ληχείου, παρκατείνωμεν τὴν εν λόγῳ προθεμίαν μέχρι τῆς 15ης Μαρτίου δι' ὅλας τὰς άπανταχοϋ συνδρομητριάς μας. Ὁ κριθμὸς τῶν μέχρι τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς ἐκδοθητομένων άποδείξεων μας δίδει δικίωμα εις ληχείον τοϋ ὁποίου κεραΐζου 100 κριθμοὶ ἀντικειμέναι ἔξιν ὑπερχιλίων φρ.

Και εν τῇ δεισιδαιμονία της ἐπιστευεν ἐνίοτε ὅτι εἶχε προωρισθῆ διά λαμπράν, μεγάλην τύχην.

Έν τούτοις παρά την ξανθήν ὡς κορασίδου ὄψιν του, ὁ Μαρὶ ἦτο ἰσχυρὸς πρὸς ἐργασίαν ὅσον και οἱ δύο μεγαλείτεροι ἀδελφοὶ του, γνωρίζων να διευθύνη μετ' ἀκριθείας τὰ ἱστία και να ἀνθίσταται κατά τῆς θαλάσσης. Άλλ' ὅταν ἡ λέμβος δέν ἀπέπλεεν, οὗτος ἐλεύθερος ἐπορεύετο εις τοὺς ἀμυδάεις βράχους, ἵνα καθήσῃ θεωρῶν ἐπὶ μακρὸν ἀνερχόμενον και κατερχόμενον τὸ ἄπειρον εν ρυθμῷ. Τότε ἠεθάνετο τὸ στήθος του ξερογκούμενον—ὡσεὶ ἐκφράζων τὰς λεξείς αἰς δέν ἐγίνωσκε να διατυπώσῃ—και τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο δυστυχής, ὡς πτηνὸν μη δυνάμενον να πετάξῃ!

Τὸ ἔσπερας παρετήρει εἰσέτι την θάλασσαν ὅλως μέλαιναν ὑπὸ τοὺς ἀστέρας οἵτινες τὸν ἐπλήρουν σκοτοδινάσεις, και ὅτε τὰ κύματα ἐφωτίζοντο ὑπὸ φωσφορισμῶν, μεταξύ τῶν δύο τούτων λάμψεων, ἔθετε τὰς γεφύρας εις τὸν λάφυγγά του ἵνα μη κρυγᾷσῃ και ἔκλειεν . . .

Έρωθασε τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοϋ Σεπτεμβρίου. Ὁ εις μετὰ τὸν ἄλλον οἱ οἰκίσκοι ἔκλεισαν. Μετ' οὐ πολὺ ἡ ἀκτὴ αὐτῆ ἡ πλήρης κινήσεως και χρωμάτων δέν ἦτο πλέον ἢ εν παράδοξον χωρίον, ἔρημον και σιωπηλὸν ὑπὸ τὰς καταγιγίδας.

Ὁ Μαρὶ ἐπανήλθεν ἀπαξ ἔτι πρὸς τὸν ἐξώστην τῆς Ρόζας-Αρμάνδης, φέρον ἄγρια ἄνθη.

— Αὐτὰ θά εἶνε τὰ τελευταῖα, φεῦ! Μαρὶ-Νοέλ, εἶπεν ἐκείνη.

Καίτοι ἐγνωρίζεν ὅτι θά ἀνεχώρει, εν τούτοις ὁ νέος ἐδοκίμασεν ἄπειρον ὀλίσφιν; Φεύγετε, δεσποινίς; . . . φεύγετε;

— Ναί, αὔριον. Εἶμαι λυπημένη. Έπεθύμουν καλλίτερα να ὑπάγω ἐκεῖ κάτω, εις τὴν θάλασσαν, μακράν—ὅπου δέν βλέπει κανεὶς ἄλλο τι ἢ αὐτὴν και μόνην! . . .

— Τὸν ἐρχόμενον χρόνον . . . θά ἐπανεέλθετε;

Αὕτη ἐφάνη ἐπανεληθούσα ἐξ ὄνειροπολήματος πρὸς μέλλον οὐχὶ δυσόλων, διότι τὰ χεῖλη της ἐμετρίασαν μεδιάμα γλυκὺ και μυστηριώδες.

— Ὅχι . . . Ὅχι, διότι . . . Μπορᾷ να σοῦ τὸ πῶ, Μαρὶ-Νοέλ . . . Ὅθ εἶμαι ὑπανδρευμένη τὸ ἐρχόμενον ἔτος και θά ὑπάγωμεν μεθ' φαίνεται εις τὴν Μεσημβρίαν . . .

III

Έπὶ τῆς ἀνερχομένης θαλάσσης ἡ ἔσπερα κατέρχεται εἰσέτι θαυμασιῶς πορφυρά και ἰώδης: τὰ κύματα φαίνονται ὡσεὶ φέροντα και σκορπίζοντα σωρείας θερισμένων πασγαλεῶν. Άλλὰ διά τὸν Μαρὶ ἦτο νύξ! Ένόμισεν ὅτ κατέπεσεν ἀφνης εκ τῶν βράχων εις οὐς ὑπῆγε να συλλέξῃ ἄνθη δι' ἐκείνην, και τότε μόνον ἠγνόησεν ὅτι κατελήφθη ἐπιδοῦλως ὑπὸ γλυκυτάτου και φοικιῶδους εν ταυτῷ αισθήματος . . .

Και τὰ δάκρυα ἐκάλυψαν τὰ ὄμματά του.

Ἡ Ρόζα-Αρμάνδη τὰ εἶδε. Ἡ καρδία της ἐταράχθη ὁμοίως. Δέν εἴξευρε τι να εἴπῃ. Ἐδάκρυσε, διότι ἐφάνη ἀκουσίως της τὸσον σκληρὰ εις τὸν πτωχὸν μικρὸν και τὸν ἠρώτησε:

— Και σὺ; . . . θά μὲνῃς ἀκόμη ἐδῶ με τὴν μητέρα σου; . . .

Ὁ Μαρὶ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν ὡσεὶ διά θλιβερόν ὄρκον.

— Ὅχι, θά ὑπάγω ἐκεῖ ποῦ ἐλέγατε πρὸ ὀλλγου ὅτι θέλετε να ὑπάγετε, ἐκεῖ κάτω εις τὴν θάλασσαν, πολὺ μακρὰ . . .

Τότε συγκεκινημένη ἡ Ρόζα-Αρμάνδη ἔλαβε τὴν χεῖρα τοϋ μικροῦ ἀλιέως και ἐπέρασεν εις τὸν δάκτυλόν του χρυσοῦν λεπτὸν κρίκον, ὃν ἔφερον αὕτη, κίκοσμημένον δι' ὀπαλλου λίθου:

— Διά να φυλάξῃς τὴν ἀνάμνησίν μου, δέξου αὐτό, Μαρὶ-Νοέλ. Χαῖρε!

— Ὡ! δι' ἐμέ, δι' ἐμέ! . . . Ὅθ σας ευγνωμονῶ ὅλην μου τὴν ζωὴν! . . . Ὁρησκειτικῶς τὴν παρετήρησε ἀναχωροῦσα, προσφέρων δι' αὐτὴν τὴν λακωνικὴν και τὸσον γλυκεῖαν εὐχὴν τῶν ἐκεῖ ἀλιέων:

— Ὁ Θεὸς να σας φυλάττῃ! . . .

Και τὸ ἐσόμενον ἔαρ με τὸν μεγάλον, ἀγνὸν ἔρωτά του εις τὴν πληγείσαν καρδίαν του, ὁ Μαρὶ ἀπῆλθε με τοὺς ἀλιεὺς εις τὴν Ἰσλανδίαν. Και ὅτε κατά τὰς τελευταίας ἐβδομάδας τοϋ Αὐγούστου ἐπανήλθον, ἔλειπον τριάκοντα ἄνδρες εκ τοϋ προστάγματος. Μεταξύ αὐτῶν ἦτο και ὁ Μαρὶ ὁ προωρισμένος διά λαμπράν, μεγάλην τύχην: ἀπέθανε με τὸν χρυσοῦν κρίκον εις τὸν δάκτυλον διότι εἶδε μίαν ἡμέραν εν ὄνειρον, τὸ ὅποιον δέν ἠδύνατο να πραγματοποιηθῆ.

(Κατὰ τὸ Γαλαλικόν) **Μαρία Φιλιππίδου**